

Oktober 1998

Het steentje!

Ik had me mijn exodus uit het bestuur van LSV Volley, in het vooruitzicht van de grote vakantie, wel enigszins anders voorgesteld.

Mijn doorgedreven fietstraining werd reeds op 2 juli abrupt afgebroken.

Toen werd ik in "de spoed" van Gasthuisberg Leuven afgezet met hevige nierkolieken, zo heet dat immers. De niersteenverbrijzelaar van het UZ moest soelaas brengen.

De eerste sessie van 5400 verbrijzelingschoten leverden niets op. De steen bleef intact.

Bovendien liet de pijn me geen seconde los.

Ik dacht, voor zover ik nog kon denken, het moet een grote steen zijn, dat die machine hem niet stuk kon krijgen. Niets was minder waar. Integendeel, de chirurg vertelde me dat het een heel klein pietluttig steentje was, dat niet wou barsten of bewegen en dit op 2 cm. van de blaas en daar zou het moeten in geraken.

Verpleegsters zochten ondertussen naar nieuwe pijnstillers.

Een tweede sessie onder de niersteenverbrijzelaar was een must.

Weer 5400 schoten en weer 5400 "schampscheuten"!

Plots dacht ik terug aan mijn legerdienst. Ik haalde daar toen weliswaar een ruim onvoldoende voor FALL-schieten, maar ik had tenminste toch twee keer raak getroffen op tien schoten en die machine ... 10.800 maal proberen en nog niets ...

De dokter kwam dan met het volgende voorstel. Een kijkoperatie via een buisje doorheen mijn edel orgaan. Omdat de pijn niet ophield was ik onmiddellijk akkoord. Narcose dus, eindelijk ... niet meer afzien.

Wakker worden. Inpakken, dacht ik, en wegwezen. De fiets op naar mijn geliefkoosde Ardense heuvels.

Forget it. Bert denkt weer mis. Het steentje zat er nog altijd. Het hele boeltje was zo opgezwollen dat het steentje niet kon verwijderd worden. Ze stuurden met 14 dagen naar huis om daarna terug te keren voor een tweede kijkoperatie. Adieu vakantie.

Enfin, ik was een beetje gerustgesteld. Het buisje was blijven zitten, zodat ik in principe geen kolieken meer kon krijgen. Bovendien had ik nu twee buisjes en dat kunnen er niet veel zeggen. Van de fiets kon ik niet blijven. Naar Banneux, 170 km. ver, om daar heel veel te drinken van het heilig water. Ondertussen ook een kaarsje laten branden. Je weet maar nooit.

Maandag 27 juli opnieuw naar het UZ voor een tweede kijkoperatie.

Het steentje werd eindelijk verwijderd.

Dat steentje heb ik niet gezien. Gelukkig maar, want moest het toch gebeurd zijn, had ik het met één hamerslag in duizend gruzelementen geslagen. Een slag waarvan de niersteenverbrijzelaar rode kaken zou gekregen hebben.

Nulleke